

foreskrevet i denne bestemmelse, også gælder for retten, medmindre den pågældende allerede er part i rets-sagen.

Der henvises i øvrigt til § 456 e i det samtidigt fremsatte forslag til ændring af retsplejelovens kap. 42 a.

Endelig indebærer henvisningen til § 10, at en mand heller ikke ved dom kan blive barnets far, hvis barnet er blevet til ved et strafbart forhold, og afgørende hensyn til barnet taler imod, at den pågældende bliver dets far. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Retten kan ligesom statsamtet bestemme, at en mand, som utvivlsomt ikke er barnets far, skal udtræde af sagen, jf. § 12 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Til § 18

Bestemmelsen angår gennemførelse af retsgenetiske undersøgelser i retten.

Efter bestemmelsen beslutter retten gennemførelse af retsgenetiske undersøgelser, hvis det kan have betydning for sagen. Det svarer til, hvad der efter § 11, stk. 1, gælder for statsamtet, jf. bemærkningerne til denne bestemmelse. Retten kan imidlertid i modsætning til statsamtet gennemtvinge udtagelse af blodprøver m.v. efter den almindelige bestemmelse i retsplejelovens § 178. Udtagelse vil ikke kunne ske ved mekanisk tvang.

Henvisningen til § 11, stk. 2, indebærer, at retten ligesom statsamtet kan opfordre andre end sagens parter til at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser, hvis det må antages at være af afgørende betydning for sagen. Afviser de pågældende at medvirke, kan undersøgelsen - i modsætning til, hvad der gælder for parter, jf. ovenfor - ikke gennemtvinges.

Der henvises i øvrigt til § 456 h i det samtidigt fremsatte forslag til ændring af retsplejelovens kapitel 42 a.

Anerkendelse af faderskab

Til § 19

Bestemmelsen indebærer, at faderskab ikke kun kan anerkendes over for statsamtet, men også over for retten. Foretages der f.eks. først i retten retsgenetiske undersøgelser, og fastslås det her, at en bestemt mand er far til barnet, er det ikke nødvendigt, at der afsiges dom. Der vil i stedet kunne ske anerkendelse.

Anerkendelse kan ske, selvom retsgenetiske undersøgelser ikke er foretaget. Bestemmelserne i § 14, stk. 1-7, finder imidlertid tilsvarende anvendelse. Retten vil derfor ikke kunne modtage en anerkendelse,

som statsamtet ikke ville kunne have modtaget. Der henvises til bemærkningerne til § 14.

Det anførte indebærer også, at en sag ikke kan sluttes ved anerkendelse i retten, såfremt dette må anses for betænkeligt, jf. princippet i § 13, nr. 2. I så fald må der afsiges dom efter § 20.

En anerkendelse for retten er endelig i den forstand, at der ikke gælder nogen »fortrydelsesret« efter bestemmelsen herom i § 5. Herved adskiller anerkendelse af faderskab for retten sig fra anerkendelse ved statsamtet. Skal sagen genoptages, må det derfor ske efter reglerne i kapitel 4.

Dom til faderskab

Til § 20

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om, hvornår der kan afsiges dom til faderskab. Bestemmelsen er udtømmende.

Efter *stk. 1* skal retten dømme en mand som far, hvis han efter udfaldet af retsgenetiske undersøgelser utvivlsomt er barnets far. Bestemmelsen forudsætter således, at der er foretaget sådanne undersøgelser.

Det kan anses for utvivlsomt, at en mand er barnets far, hvis retsgenetiske undersøgelser udpeger ham som far med en bevismæssig vægt på 10.000 til 1 eller mere (99,99 %). I så fald vil det bl.a. være uden betydning, om moderen har haft seksuelt forhold til andre mænd, der ikke har kunnet undersøges. Der vil i almindelighed også kunne ses bort fra en mands bestridelse af at have haft seksuelt forhold til moderen i konceptionsperioden.

Bestemmelsen i *stk. 2* regulerer muligheden for at afsige dom til faderskab i de sjældne tilfælde, hvor det ikke er muligt at foretage retsgenetiske undersøgelser af den pågældende, eller hvor retsgenetiske undersøgelser - f.eks. fordi moderen har haft seksuelt forhold til hver af to enæggede tvillinger - ikke giver svar på, hvem der er barnets far.

Det er i disse tilfælde en grundlæggende betingelse, at det kan anses for godt gjort, at den pågældende mand i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til moderen. Bevisbedømmelsen heraf må ske efter almindelige principper, og der er f.eks. principielt ikke noget til hinder for, at der føres bevis for, at den pågældende mand var impotent, eller at forholdet mellem parterne har været af en sådan karakter, at samleje må anses for udelukket (såkaldt psykologisk bevis). Der vil endvidere bl.a. kunne være tale om bevis for, at parterne har været fysisk adskilt i hele konceptionsperioden.